

Hannu Kippo

Voipaperi viästinä ja yks suksi kulukuvälinheenä

Jaa kyllä sitei niin taia sanua, kuinka kolokosti kaikki on muuttunnu. Näyttää, että sikiäkkää tuu toimhen iliman kännykkää, häävin vauvankopasakaa. Siäläki pitää olla kaiken mailman itkuhälyttimet. Eesimmäisestä kiakasusta sitte hypäthän kahtohan, mikä sillä on hätänä. Voi yheksän sataa! Minä paremmin tuu ja sano.

Tummu on joskus kertonnu, että meitä piethin liki kaksvuatiahais häkkisängysä kamarisa – ja ovi kiinni, ettei meistä tuu kovin seurallisia. Sitä piti päästä maatalosa omille töillees. Eisunkhan sitä ny joutannu seurustelehen.

Sillon taiettu oiken tiätää nuista virikkeistä mitää. Ny niitä pitää olla, nii että korvista pursuaa. Häävin nykyajan sikiät ihte sopii sinne häkkisänkhyn kaiken krääsän keskelle. Ja jos mailma tätä vauhtia menee ethenpäin, nii kohta se EU kiältää jollaki direktiivillä koko häkkisängyn. Vähinhääs oikeuelle pitää klupuja häkkisängysä, pitää hakia kärjääoikeuen päätös, muuten se on vapauen riistua.

Ja tiatokonheet niillä hyväkhäillä pitää olla jo ennenkö korvantakukset kuivaa. Niin ne kulukee nykyajan lapset vielä polsterin näkönen vaippa haaraivvälisä ja pelaa roolipelejä, vai mitä liänevät tämän mailman kotkotuksia.

Vanha kaasa oli kekseliästä. Luuta panthin oven päälle, nii ohikulukijat tiäsi, ettei tuasa tuuvaasaa oo ketään kotona. Se oli sen ajan viästintää. Nyt taho piisata, vaikka on ovi lukosa – kahesaki ja avain hukasa, silti jokku ei osaa lukia, ettei sinne tarvihte mennä. Kyllä se on nii kolokkua.

Sillon ko meijeriauto haki maijot hinkeisä meijeripukilta eli tonkkapukilta, voita tuatethin nii, että hinkin kannen vähin tai kettinkin vähin pistethin voipaperi. Siittä meijerimiähet tiäsi päivällä kurria tuajesaas pistää kahen kilon voipaperhin käärityn voiklöntin hinkin kannen päälle.

Voin siinä tiätysti näkivät myäs harakat varekset ja talitintit. Ja jos ei ollu tarkkana niin ne saatti kerietä nokkia siitä oman osas. Ei tarvittu sillon tiatokonetta tai puhelinta tavaratilauksen tekemishen, niinkö nykysin uusavuttomat.

Talavikelillä meijerihinkit viäthin joskus yhen suksen päällä lykäten meijeritelinheelle. No kyllähän tiätysti tavallisempaa oli, että net lykäthin maitojukolla. Se oli kahen suksen päälle lauoista tehty kelekka. Kesällä, jos maitokärryistä oli kumit tyhyjinä, niinkö usiasti oli ko talosa oli palio joutilhaita, tai jos ei ollu maitokärryjä ollenkaan, hinkkejä viäthin maitokoukulla polokupyäräsä. Maitokoukku oli hariateräksestä tupla ween malliseks väännetty rauta, joka sitte panthin sotapyärän runkhon ja sen molemmin pualin rippu maitotonkka. Eihän sillä ajahan pystynny, mutta lykäähän. Ja senki kaas sai olla tarkkana, ettei päästännyt tormaahan, ko oli alamäki. Kuarman tekeminen ja purkaminen ei ollu ihan äkkinäisen hommaa. Siihen kehitty ihan oma taktiikkaas. Niinkö siihenki, mistä sen aina hukasa olheen maitokoukun löysi.

Meijeritelinheen tekemisesä ei oltu käytetty mitään nii hianoja suunnitelmia, niinko ergonomiaa. Tarkotan sitä, että olis otettu ihmisen mitat huamiohon. Alimmainen trappuki oli niin korkialla, että saatto käyä niinkö entiselle miähelle, joka säästi viien kympin kenkiä. Se otti niin pitkiä askelheita että seihtemänkympin housut ratkes haarukasta. Luulen, että varsinki vaimoväki joskus toivo, että lehemät jopa vähä ehtyis, että olis keviempiä tonkkia. Tai ainaki

usuttivat miähiä koriaahan tonkkapukkia. Mutta sehän oli tunnetusti ikusuusprojekti. Taisi jäätä tekemättä.